

Recensie van 'ECHT'

Gisteravond zag ik Echt! De voorstelling waarmee Jochanan Westra afstudeert bij Theateropleiding Selma Susanna.

O, een afstudeervoorstelling... Nee, 'echt' een voorstelling, hij kan er zo mee het land in.

Echt? Ja, Jochanan ontroert, behaagt en geeft met deze voorstelling een kijkje achter de schermen van hemzelf.

Hoe dat gaat? Nou, Jochanan, een lange 'jongen' in zwarte kleren met witte streepjes, een beetje een slungel, komt op in een zwart leeg decor en begint met een rolletje plakband een constructie te maken. Later blijkt dat de hele voorstelling hieraan zal hangen. Met een rol wit papier als projectiescherm en een oude overheadprojector illustreert hij zijn verhalen.

Persoonlijke verhalen, zonder veel reflectie, want dat mogen wij, zijn toeschouwers, in alle vrijheid zelf doen.

Het gaat over de regels van theater, over vroeger, over een onverwachte liefde, over zijn werk als trainingsacteur en er zijn wat rare rake liedjes. Af en toe kijkt Jochanan ons vragend aan...

Jochanan is echt Jochanan. Hij heeft ons niet nodig, maar het is fijn dat we er zijn. Hij is de malloot die stukken uit z'n leven naspeelt, die zonder te verleiden zingt, niet beleert, geen les leest of spiegel voorhoudt. Hij is niet zwaar, maar ook niet licht.

Is Jochanan gek? Onaangepast? Een beschouwer? Nee.

Een ziener? Misschien... Een kijker zeker en wij kijken mee.

Wij blijven achter met vragen en die zullen ons na de voorstelling op een prettige manier blijven achtervolgen. Je neemt er wat van mee; echt!

Rob Verhoeven 20 mei 2008